

280. Ved Babels Floder vi sørgende sad.

(Israel i Udlændighed.)

Andantino.

Jørgen Malling.

pp

p *cresc.* *sf* *p* *pp* *dim.*

1. Ved Ba-by-lons Floder vi sør-gen-de sad og græd for vor Moder, den hel-li-ge Stad, lod Har-per-ne hænge med springende Streng-e i Pi-le-nes Top.

2. Da maned for Sange
os Kæmper med Flid,
som tog os til Fange,
og førte os hid;
med Gammen og Glæde
de bad os at kvæde
Jerusalems Sang!

3. Ak, hvad skal vi sjerne!
Kan, Herre, din Sang
faa Tone paa Tunge
i Fjendernes Vang!
Udlændigheds Dage
til Suk og til Klage
kun røre vort Sind!

4. O, kunde jeg glemme,
Jerusalem, dig,
min Højre sig glemme,
henvisne paa mig!
Og, mens jeg dig mindes,
o, Zion, der findes
kun Sorg i min Sang!

N. F. S. Grundtvig.

281. Ved fremmed Kyst, paa fjerne Strand.

(Af „De Danske i Paris.“)

Maestoso.

p

1. Ved fremmed Kyst, paa fjer-ne Strand, hvor-hen os end vor Skæ-bne sæt-ter, man glem-mer ej sit Fø-de-

land, — dets ly - se Dag, dets mør - ke Næt - ter. Til Dan - mark

paa vor Barn - doms Gang os knyt - ted U - skylds før - ste

Glæ - der; for det nu ly - der Mand - doms Sang:

2den Gang Kor.

Dan - mark! dig føl - ge Held og Hæ - der, Dan - mark! dig

føl - ge Held og Hæ - der! der!

2. I Rummet er din Grænse nu
 en snæver Kreds af Hav og Volde;
 men fjernt i Tiden høres du
 i Klang af Harper og af Skjolde.
 I Tiden er din Strækning stor,
 og Saga frem fra Oldtid træder
 og synger gennem Seklers Kor:
 Danmark, dig følge Held og Hæder!

3. Du mindes Fortids Helteleg
 ved store dødes Helteskygger,
 mens første Kristians Konge-Eg
 er den, hvorunder Livet bygger.
 Hør, Nutid synger Oldtids-Kvad,
 det lyder højt fra alle Steder,
 hvor Stammen breder ud et Blad:
 Danmark, dig følge Held og Hæder!

J. L. Heiberg